

தரிசனக கவித்தரட்டு

சென்னைக்

கலவல கண்ணன் செட்டியார் உயர்கலாசாலைத்

தமிழாசிரியர்

வே. த. அர்ச்சுன முதலியார்

தொகுத்தது.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய விலாசம் பிரஸ்,

சென்னை.

1930

முன்னுரை

சுதரிசனக் கவித்திரட்டு என்னும் இந்நூல் அரசாங்கத் தார் விதிகளுக்கிணங்க நூதன முறைப்படி மாணவர்களுக் கேற்றவாறு தொகுக்கப்பட்டது. இதில் கடவுள் வணக்கம், நீதி, கதை முதலியவை அடங்கியுள்ளன. அக்கதைகளும் மாணவர்கள் மனத்தின்பம் பயக்குமாறு பொருளும், நீதியும், அழகும் அமைந்துள்ளன. இஃதே ஆறு, ஏழு, எட்டாம் வகுப்புகளுக்குத் தனித்தனிப் புத்தகமாக எழுதியதை எமது கலாசாலைத் தலைவர் கூறிய இன்றிபனையாத ியோசனையைக் கொண்டு மாணவர்களின் சவுகரியத்தை நோக்கி ஒரே புத்தகமாகச் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது எனினும் மூன்று வகுப்புகளுக்கும் முறையே முதல், இரண்டு, மூன்று எனப் பாகுபாடு தோன்ற தலைப்புப் பெயரிடப்பெற்றுச் செய்யுட்கள் ஆரம்பம் பிடுக்கின்றன. இத்தன்மை அமையப்பெற்ற இச் சிறுநூலைக் கண்ணுற்று, கல்விச்சாலை அதிகாரிகள் தாங்கள் தங்கள் கலாசாலைகளில் பாட புத்தகமாக வைத்து எம்மை ஊக்குவார்களாக,

வே. த. அ.

விஷய விளக்கம்.

1. கடவுள் வணக்கம்.
 - 2 செந்தமிழ்
 3. அடிகளாவார்
 4. நீதி
 5. தனிப்பாடல்
 6. பழமொழி விளக்கம்
 7. புலவர் வறுமை
 8. கதை
 - 9 கதையை யொட்டிய செய்யுட்கள்
-

சுதரிசனக் கவித்திரட்டு

(முதலாவது பாரம்)

கிடர்ள் வணக்கம்,

ஒடு வார்விழு வாருங் தாலிப்பார்
நாடு வார்கம்பி ரானெங்குச் தானென்பார்
பாடு வார்களும் பல்பறை கொட்டின்
றுடு வார்களு மாயிற்றாய்ப் பாடியே.

(பெரியாழ்வார்)

நாமணக் குஞ்சொ னவின் மமட நெஞ்சமே!
தேமணக் கும்மலர் சேர்ந்து
காமணக் குங்கிரும் கழுத்துன்ற நாதனார்
பூமணக் கும்பதம் போற்றே.

(இராமசாமிப்புவார்)

நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை
தோய்தர நாற்கணியும்
பாடும் பணியில் பணித்தருள்வாய்
பங்க யாசனத்தில்
கூடும் பசும்பொன் கொடியே!
கணகக் குழை மீட்டும்பால்
காடும் சுமக்கும் கருப்பே!
சகலகலா வல்லியே!

(சுமரகுருபார்)

வாக்குண்டாம்.

1. வாக்குண்டா நல்ல மனமுண்டா மாமலரார்
நோக்குண்டா மேனி நடங்காது—பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கை யான்பாதந்
தப்பாமற் சார்வார் தமர்கு.)
2. அடுத்து முயன்றாலு மாகுநா னன்றி
எடுத்த தருமங்க ளாகா—தொடுத்த
உருவத்தா னீண்ட வுயர்மரங்க ளெல்லாம்
பருவத்தா லன்றிப் பழா.
3. நீரளவே யாகுமா நீராம்ப ருங்கற்ற
நூலளவே யாகுமா குண்ணறிவு—மேலைத்
தவத்தளவே யாகுமாந் தாம்பெற்ற செல்வம்
குலத்தளவே யாகுங் குணம்.
4. நெல்லுக் கிறைத்தரீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்
புல்லுக்கு மாங்கே பொசியுமாம்—தொல்லுலகில்
நல்லா ரொருவ ருளரே லவர்பொருட்
டெல்லார்க்கும் பெய்யு மழை.
5. கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவைபல்ல நல்ல மரங்கள்—சவைநடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிப
மாட்டா தவனன் மரம்.
6. வேங்கை வரிப்புலியோய் தீர்த்த விடதாரி
ஆங்கதனுக் காகா மாணற்போல்—பாக்கறியாப்
புல்லறி வாளர்க்குச் செய்த வுபகாரம்
கல்லின்மே லிட்ட கலம்

7. ஆழ வழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடனீர்
நாழி முகவாது நானிழை—கோழி
நிதியுங் கணவனு கேர்படி லுந் தந்தம்
விதியின் பயனை பயன்.
8. உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லுந் வியாதி—உடன்பிறவா
மாமலைபி லுள்ள மாநங்கே றிணிசீர்க்கும்
அம்மநந்து போலவாரு முன்றி.
9. எழுதியவா றுமென் றிராமட ரென்றே
கருதியவா றுமோ கருமர்—கரு சிப்போய்க்
கற்பகத்தைச் சேராதோங்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேதல்
முற்பவத்திற் செய்க வினை.
10. தற்சினவோ டொப்பா காவர் கடுஞ்சினத்துப்
பொற்சினவோ டொப்பாநும் போல்வாரே—விற்பிடித்து
நீர்க்குழிய வெய்த வநிப்பொல மாறுமே
சிரொழுது சான்றோர் சினம்.
11. நஞ்சடைமை தானறிந்து நாகங் கரந்துறையும்
அஞ்சாப் புறங்கிடக்கு நீர்ப்பாம்பு—கெஞ்சில்
கரவுடையார் தம்மைக் கரப்பர் கரவார்
கரவிலா கெஞ்சத் தவர்.
12. கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றணர்த்தார் சொற்குற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க் கறங்குற்றம்—மெல்லிய
வாழைக்குத் தானீனற காய்குற்றம் கூற்றமே
இல்லிற் சிசைந்தொழுகாப் பெண்.

13. சந்தன மென்குறடி தான்றைப் பந்த காலத்தும்
கந்தங் குறைபடா தாதலால்—தந்தம்
தனஞ்சிறிய ராயினுந் தார்வேந்தர் கேட்டால்
மனஞ்சிறிய ராவரோ மற்று.
14. மருவீனிய சுற்றமும் வான் பொருளு நல்ல
உருவு முயர்குலமு மெல்லாந்—திருமடந்தை
ஆம்போ தவளோடு மாகு மவன்பிரிந்து
போம்போ தவளோடும் போம்.
15. சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடி னுந் தாமவரை
ஆந்தனையுந் காப்ப ரறிவுடையோர்—மாந்தர்
குறைக்குந் தனையுந் குளிரிழிந்த தந்து
மறைக்குமாந் கண்டிர் மரபு
- (ஒளையார்)

நீதிவெண்பா.

1. தாமரைபொன் முத்துச் சாமரைகோ ரோசனைபால்
பூமருதேன் பட்டுப் புனுகு வ்வா—தாமழன்மற்
றெங்கே பிறந்தாலு மென்னாரே நல்லோர்கள்
எங்கே பிறந்தாலு மென்.
2. பகைசேரு மெண்ணுன்கு பற்கொண்டே நன்னு
வகைசேர் சுவையருந்து மாபோற்—றெகைசேர்
பகைவரிட மெய்ப்பனு பாவித் தவராற்
சுகமுறுத னல்லோர் தொழில்.
3. கண்ணிரண்டே யாவர்க்குங் கற்றோர்க்கு மூன்றுவிழி
எண்ணுவிழி யேழாகு மீலோர்க்கு—நண்ணும்
அருந்தத் தவத்தா லருள்ளானம் பெற்றோர்க்
கருத்தம் விழியென் றறி.

4. ஆசைக் கடியா எனிலலோ கத்தினுக்கும்
ஆசற்ற நல்லடி பா னுவானே—ஆசை
தனையடிமை கொண்டவனே தப்பா துலகந்
தனையடிமை கொண்டவனே தான்.
5. நாவி னுனியி னபயிருக்கிற் பூமாதும்
நாவினிய நல்லோரு நன்றைவார—நாவினுனி
ஆங்கடின மாகி லத்திருவுஞ் சேரான்முன்
வ்கே வருமண மாம்.
6. ஈக்கு விடந்த லையி லெய்துமிருந் தேருக்கு
வாய்த்த விடங்கொடுக்கில் வாழுமீம—நோக்கரிய
பைங்கனா வுக்குவிடம் பல்லாவே தூர்ச்சனருக்
கங்கமுழு துபவிடமே யாம்.

கொம்புளதற் கைத்து குதிரைக்குப் பத்துமுழம்
வெம்புகரிக் காயிரந்தான் வேண்டுமே—வம்புசெறி
திககினர்தங் கண்ணிற் றெரியாத தூரத்து
நீங்குவதே நல்ல நெறி.

8. கர்ப்பூரம் போலக் கடலுப் பிருந்தாலும்
கர்ப்பூர மாமோ கடலுப்புப்—பொறபூரும்
புண்ணியரைப் போல னிருத்தாலும் புலையந்தாம்
புண்ணிடரா வாரோ புகல்.
9. ஈசனெதிர் நின் ருலு மீசனருள் பெற்றுயர்ந்த
நேசரெதிர் நிற்ப தரிதாமே—தேசவளர்
செங்கதிர்முன னின்றாலுஞ் செங்கதிர் வன்கிரணந்
தங்குமுண னிற்கரிதே தான்.

10. தன்னை யளித்தா டமையன் மனைகுருவின்
பன்னி யரசன் பயிறேவி—தன் மனையைப்
பெற்றா னிவரைவர் பேசி லெவருக்குந்
நற்றாய ரென்றே நவில்.

இன்னு நாற்பது.

1. உண்ணுது வைக்கும் பெரும்பொருள் வைப்பின்ன
நண்ணுப் பகைவர் புணர்ச்சி நனியின்ன
கண்ணில் ஒருவன் வனப்பின்ன ஆங்கின்ன
எண்ணிலான் செய்யுந் கணக்கு.
2. குலத்துப் பிறந்தவன் கல்லாமை இன்ன
நிலத்திட்ட நல்வித்து நாறுமை இன்ன
நலத்தகையார் நாணுமை இன்ன ஆங்கின்ன
கலத்தல் குலமில் வழி.
3. ஆன்றறிந்த சான்றோருட் பேதை புகலின்ன
மான்றிருண்ட போழ்தின் வழங்கல் பெரிதின்ன
ளேன்றறிந்து வாழாதார் நோன்பின்ன ஆங்கின்ன
நன்றுளே யோம்பா விடல்.
4. பெரியாரோ டியாதத் தொடர்விடுத லின்ன
அரியவை செய்துமென வுரைத்த லின்ன
பரியார்க்குத் தாமுற்ற கூற்றின்ன இன்ன
பெரியார்க்குத் தீப செயல்.
5. நட்டா ரிடுக்கண்கள் காண்ட னனியின்ன
ஒட்டார் பெருமிதங் காண்டல் பெரிதின்ன
கட்டில்லா மூதா ருறையின்ன ஆங்கின்ன
நட்ட கவற்றினுற் சூது.

இனிது நாற்பது.

1. யானே யுடைய படைகாண்டன் மிகவினிதே
ஊனைத்தின் றானைப் பெருக்காமை முன்னினிதே
கான்யாற் றடைகரை யூரினி தாங்கினிதே
மான முடையார் மதிப்பு.
2. ஆற்றாந் துணையா றறஞ்செய்கை முன்னினிதே
பாற்பட்டார் கூறும் பயமொழி மாண்டினிதே
வாய்ப்புடைய ராகி வலவைக ளல்லாரைக்
காப்படையக் கோட லினிது.
3. கடமுண்டு வாழாமை காண்ட லினிதே
நிறைமாண்பில் பெண்டி ரை நீக்க லினிதே
மனமாண்பி லாதாரை யஞ்சி யகற
லெனைமா ண்பு தானினிது நன்கு.
4. குழவி பிணியின்றி வாழ்த லினிதே
கழறு மவையஞ்சான் கல்வி யினிதே
மயரித ளல்லராய் மாண்புடையார்ச் சேருந்
திருவுந் தீர்கின்றே லினிது.
5. குழவி தளர்நடையைக் காண்ட லினிதே
அவர்மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே
வினையுடையான் வந்தடைந்து வெய்துறும் போழ்து
மனனஞ்சா னாக லினிது.

விவேக சிந்தாமணி.

1. ஆபத்துக் குதவாப் பிள்ளை அரும்பசிக் குதவா அன்னம்
தாபத்தைத் தீராத் தண்ணீர் தரித்திர மறியாப் பெண்டிர்
போய்ந்த அடக்காவேந்தன் குருமொழிகொள்ளாச்சீடன்
பாபத்தைத் தீராது தீர்த்தம படனில்லை ஏழும் தானே.
2. ஒப்புடன் முகம லர்ந்தே உபசரித் துண்மை பேசி
உப்பிலாக் கூழிட் டாலும் உண்பதே அமிர்த மாக்கும்
முப்பழ மொடுபா னெனம் முகங்கிடு திவா ராயின்
கப்பிய பசியி னோடு கடுப்பசி யாகுந் தானே.
3. கதிர்பெறு செந்நெல் வாடக் கார்சுலங் கண்டு சென்று
கொதிதிரைக் கடலிற்பெய்யும் கொள்கைபோற் சுவலயத்தே
மதிதனம் படைத்த பேர்நள் வாடினோர் முகத்தைப் பாரார்
நிதிமிகப் படைத்தோர்க ளொர் நிலையிலார்க ளீய மாட்டார்.
4. தண்டாமரையி னுடன் பிறந்தும் தண்டேனுதரா மண்டிகம்
வண்டேகானத் திடையிருந்து வந்தேகால மதுவுண்ணும்
பண்டேபழக இருந்தாலும் அறியார்புலலோர நல்லோரை
கண்டேகளித்தன குறவாடித் தம்மீற் கலப்பர் கற்றோர்.
5. தாங்கொணு வறுமைவர்தால் சபைதளிற் செல்லநாணும்
வேங்கைபோல் வீரங்குன்றம் விருந்தினர்க் காணநாணும்
பூங்கொடி மணையாட்கஞ்சம் புல்லருக் கிணங்கச்செய்யும்
ஒங்கிய அறிவுகுன்றும் உல்கெல்லாம் பழிக்குந்தானே.
6. லீனர்பூண்டாலும் தங்கம் வெறும்பொய்யாம்மேற்பூச்சென்
பூணுவார்தராப்பூண்டாலும்பொருந்தியதங்கமென்பார்(பார்
காணவே பணக்கீழ் ஆப்பால் குடிக்கினுங் கள்ளை என்பார்
மாணுல சத்தோர் புல்லர் வழங்குரை மெய் யென்பாரே.

7 செல்வ்வந் துற்ற போது தெய்வமுஞ் சிறிது பேணார்
சொல்வதை அறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையும் பேணார்
வெல்வதே கரும மல்லால் வெம்பதை வலிதென் றெண்ணார்
வல்வினை வினையும் பாரார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்.

8. கொண்டு விண்படர் எருடன்வாய்க் கொடுவரி நாகம்
விண்ட நாகத்தின் வாயினில் வெருண்டவன் தேரை
மண்டி தேரையின் வாயினில் அகப்படு வண்டு
வண்டு தேனுதர் இன்பமே மானிடர் இன்பம்.

கதையை பொட்டிய செய்யுட்கள்.

1. வாயுள் வையகங் கண்ட மடநல்லார்

ஆபர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய ருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே.

2. அளந்திட்ட ஞானையவன்தட்ட வாங்கே

வளர்த்திட்டு வாளுகிர்ச் சிவங் ளுநவாய்
உளந்தொட் டிரணிய னெண்மார் வகலம் (பாணி.
பிளந்திட்ட கைகாற் சப்பாணி பேம்முலையுண்டானே சப்

3. வாவென்று சொல்லியென் கைபைப்பிடித்து வலிபவேகாதி

(ற்கடிப்பை
நோவத் தரிக்கி லுனக்கங் கிழுக்குற்றென் காதுகள் நொந்
(திடுங் கில்லென்
நாவற் பழங்கொண்டு வைத்தே னிவைகாணப் நம்பீமுன் வ
(ஞ்ச மகளைச்
சாவப் பா லுண்டு சகடிற் பாய்ந்திட்ட தாமோ தராவிற்கே
(வாராய்.

4. அண்டத் தமர்கள் குழ வத்தாணி யுள்ளங் கிருந்தாய்
தொண்டர்கள் நெஞ்சி லுறைவாய் தாமல ராள்மணவாள
உண்டிட்டு லெகினை யேழுமோராலிலை யிற்றயில் கொண்டாய்
தண்டுநா னுன்னை யுகக்கக் கருமுறைப் பூச்சூட்ட வாராய்,
5. இன்ப மதனை யுபர்த்தா யிமையவர்க் கென்று மரியாய்
குப்பக்களிற்றட்டகோவே கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினிற்கூற்றே
செம்பொன் மதிள்வெள் ளறையாய் செல்வத்தி னுல்வளர் பி
(ள்ளாய்
கம்பக் கபாலிகா னங்குக் கடிதோடிக் காப்பிட வாராய்.
6. தடம்படு தாமரைப் பொய்கை கலக்கி
விடம்படு நாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்துப்
படம்படு பைந்தலை மேலெழப் பாய்ந்திட்
டுடம்பை யசைத்தானு லின்றுமுற்று முச்சியி னின்றானு
(லின்று முற்றம்.
7. மாயச் சகட முதைத்து மருதிறத்
தாயர்க ளோடுபோ யானிரை காத்தணி
வேயின் குழலூதி வித்தக னாய்நின்ற
ஆயர்க ளேற்றினைப் பாடிப்பற ஆனிரை மேய்த்தாணைப்பாடிப்
(பற.
8. நென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து
மின்னி லங்குபூண் வீழிடண நம்பித்
கென்னிலங்கு நாமத் தளவு மாசென்ற
மின்னிலங் காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா வேங்கட வாணற்
(கோர் கோல்கொண்டுவா.

9. பேப்ச்சி முலையுண்ணக் கண்டு பின்னையும் நில்லாதென் னெ
(ஞ்சம்

ஆய்ச்சிய ரெல்லாருங்கூடி யழைக்கவும் நான்முலை தந்தேன்
காய்ச்சின நீரொடு நெல்லி கடாரத்திற் பூரித்து வைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணி வண்ண மஞ்சன மாடநீ வராய்,

(பிரபந்தம்.)

கண்ணபிரான் அவலுண்ணல்.

பந்தனை யகன்ற மேலாய் பற்பல நாட்குப் பின்பு
வந்தனை யெனக்கென் கொண்டு வந்தனை யதனை யின்னே
தந்தனை யாயி னன்று தருசுவைப் பக்க ணத்தென்
சுந்தனை வின்ற தென்றான் நெரிவரும் வஞ்சக் கள்வன் (1)

இனியசிற் றுணவே தேனு மின்றீ வருவாய் கொல்லோ
வினியசின் னுள்ள மின்றே வெண்ணியா னறிதல் வேண்டு
மினியசின் மனைவி வாளா வேகுவா வென்ப னோமற்
றினியவெற் கன்றி யார்க்குக் கொண்டிவற் திருக்கின்றாயே. (2)

திருந்தவிக் களித்தி யென்று செங்கர மலர்த்தி நீட்டப்
பொருந்தவிற்பாலுண்பான்பாற் புளித்தகாயையக்கொடுத்திட்
டருந்திடென்றுரைத்தல்போலிவ்வவற்கொடையென்றுவாளா
விருந்தனன் குசேல மேலோ னிவனுள மறிந்த கண்ணன். (3)

நடலேதீர் தவன்மெய் போர்த்த நாள்பல கண்ட கந்தைப்
படர்தலை சுருக்கி வாங்கிப் பாங்குவைத் தினிதி னாய்ந்து
விடலருங் கற்பு வாய்த்த மின்னனார் வணங்கித் தெய்வந்
திடமுற முடிந்து வைத்த சிறுபொதி கண்டு கொண்டான். (4)

மலிதரு மன்பின் வந்த வண்பொதி யமிழ்த்து நோக்கி
வலிதரு மவற்று ணன் று வாய்த்தது நமக்கி தென்னு
ஒலிதரு கழற்கா லைய னொருபிடி யவலைக் காதல்
பொலிதர வெடுத்து வாயிற் போகட்டுக் கொண்டான் மாதோ.

சேறிதரு சுவைத்தீ தென்றுந் தேவர்க்கு மரிய தாகும்
அரிதரு விரிப்பி னில்லி னமைத்ததே பழைது மன்று
குறிதரு விலைபாற் சென்று கோடலிவ் வளத்த தோவென்
றுறியனே வாரி யுண்டோ னொருபிடி யவறின் றானே. (6)

முன்னுமில் வவலொன் றேனு முனைமுறிந் ததுவு மின்று
பன்னுமுட் டையுமின் றாகுந் பட்டவங் கையு மணக்கும்
கொன்னுவாய் செறிப்பினம்ம குளமுமவேண் டுவதின றென்னை
உன்னுபல் லுலக முண்டோ னொருபிடி யவறின் றானே. (7)

நாட்டுமில் வவல் விருப்ப நமக்குமிந் குள்ள தென்று
கேட்டுளாய் கொல்லோமுன்னங் கிளந்திருப்பதுமன் றேயென்
னேட்டுமென் மலர்ப்பூந் தொங்க லிமையவர்க் கமுதமென்னுள்
ண்டடிய புகழின் மேலோ னொருபிடி யவறின் றானே. (8)

அரியவன் பினிற்கொ டுத்த விழித்ததா யினுஞ் சிறந்த
திரியு மன்பினிற் கொடுத்த விழித்ததே சிறந்த தேனும்
பெரியவர்ப் புகழ்ப் பட்ட பெருந்தவக் குசல மேலான்
உரியவன் பினையுங் கூட்டி யொருபிடி யவறின் றானே. (9)

இரண்டாவது பாரம்.

கடவுள் வணக்கம்

திருமால்.

1. ஆகித் தனிக்கோல மாண னடியவற்காச்
சோகித் திருத்தாணிற் றேன்றினை—வேதத்தின்
முன்னின்றான் வேழ முதலே யெனவழைப்ப
வென்னென்று நெங்கட் கிறை.

சிவபெருமான்.

2. செக்கர் நெடுவானிற் றிக்க ணிலாத் துளும்பி
யுக்க தெனச்சடைமே லும்புநீர்—மிக்கொழுகும்
வெள்ளத்தான் வெள்ளி நெடுங்கிரியான் மெய்யன்ப
ருள்ளத்தா நெங்கட் குளன்.

(புகழேந்தியார்)

கலைமகள்.

3. பண்ணும் பாதமும் கல்லியுந் தீஞ்சொற் பனுவலும்யா
னெண்ணும் பொழுதெளி தெய்தகல் காயெழு தாமறையும்
விண்ணும் புனியும் புனலும் கனலும்வெங் காலுமன்பர்
கண்ணும் கருத்து நிறைந்காய் ! சகல கலாவல்லியே !

தனிப்பாடல்.

உடையால் உண்டாகும் சிறப்பு.

1. மேலாடை யின்றிச் சவை புருந்தா லிந்த மேதினியோர்
நூலாயிரம் படித்தாறு மெண்ணூர் நாவல் பாற்கடலோ
மாலானவர் அணி பொன்னாடைகண்டு மகளைத் தந்தே
ஆலால மீந்தது தோலாடை சுற்றும் ஓரன்தனக்கே.

திருநடனத்தின் இரகசியங் கூறல்.

2. பூவி லயனும் புரத்தானும் பூவுலகைத்
தாவி யளந்தோனுந் தாமிருக்க—நாவில்
இழைக்கி தூல்நெருநும் ஏழை யறிவனே
குழைநக்கும் பிஞ்சுகன்தன் கூத்து.

வாசுகி மரிக்க வள்ளுவர் இரங்கல்.

3. அடிசிற் கினியாளே அன்புடை யாளே
படிசொல் தவறாத பாவாய்—அடிவருடிப்
பின்தூங்கி முன்னெழுந்த பேதையே ! போதியோ ?
என்தூங்கும் என்கண் இரா ?

சோதர லக்ஷணம்

4. செஞ்சடரின் மைத்தனையுந் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரில் பார்த்தனையும் பாராதே—விஞ்ச
விரதமே பூண்டிந்த மேதினியை யாண்ட
பரதனையும் ராமனையும் பார்.

கைத்தண்டின் பயன்.

5. முனிஅதட்டும் முன்தூக்கும் முநீர் அளக்கும்
கனிஉதிர்க்கும் கவ்வுராய் காக்கும்—தனிவழிக்குப்
பத்திரம் தாக்கும் பயந்தீர்க்கும் பாம்படிக்கும்
கைத்தலத்தில் தண்டிருந்தக் கால்.

செருப்பின் பயன்.

6. கல்லும் உறுத்தாது காலில்முள் டையாது
எல்லாமார்த் தாண்டன் சூட்டெறுது—தொல்லவரு
மாலை இருளில் வழிநடக்கக் கூடாது
காலில் செருப்பிருந்தக் கால்.

சிலைடை

பாம்புக்கும் எலுமிச்சம்பழத்துக்கும்.

7. பெரிய விடமேசேரும்; பித்தர்முடி ஏறும்
அரியுண்ணும்; உப்புமேல் ஆடும்—எரிசுணாமாம்
தேம்பொழியுஞ் சோலைத் திருமலைராயன் வரையில்
பாம்பு மெலுமிச்சம் பழம்.

பழக்கத்தினால் வருவனவும் பிறவியினால் வருவனவும்.

8. சித்திரமூங் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—சித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்புந் தையும்
கொடையும் பிறனிக் குணம்.

இதைவிட இது நன்று எனல்

9. ஏசி யிடலின் இடாமையே நன்றெதிரில்
பேசு மனையாளிற் பேய்நன்று—நேசமிலா
வங்கணத்தின் நன்று வலியபகை வாழ்வில்லாச்
சங்கடத்தின் சாதலே நன்று.

பலா, மா, பாதிரி உவமை.

10. சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச்செய் வார்திறியர்
சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரோ—நல்ல
குலாமலை வேற்கண்ணாய் கூறு பமை நாடல்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்.

ந ல் வ ழி.

1. பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலுந் கலந்துனக்கு நான்றருவேன்—கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீயெனக்குச்
சக்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.
2. புண்ணியமாம் பாவம்போம் போனநாட் செய்தவை
மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வைத்தபொரு—ளெண்ணுங்கா
லீதொழிய வேறில்லை யெச்சமயத் தோர்சொல்லுந்
தீதொழிய நன்மை செயல்.
3. எல்லாப் படியாலு மெண்ணினு லிவ்வுடம்பு
பொல்லாப் புழுபலிநோய்ப் புன்குரம்பை—நல்லா
ரறிந்திருப்பா ராதலினு லாங்கமல நீர்போற்
பிறிந்திருப்பார் பேசார் பிறர்க்கு.
4. ஈட்டும் பொருண்முயற்சி எண்ணிறந்த வாயினுமுழ்
கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்—தேட்ட
மரிபாதை காணு மகிதலத்தீர் ! கேண்மின்
தரிபாது காணுந் தனம்.
5. பிச்சைக்கு மூத்த குடிவாழ்க்கை பேசுங்கா
லிச்சைபல சொல்லி யிடித்துண்கை—சிச்சி
வயிறு வளர்க்கைக்கு மாண மழியா
துயிர்விடுகை சால வுறம்.
6. செய்தி வினையி ருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கா
லெய்த வருமோ விருதிதபம்—வையத்
தறம்பாவ மென்னவறிந் தன்றிடார்க் கின்று
வெறும்பாணை பொங்குமோ மேல்.

7. தார்தாமுன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பார்
பூதநா மரையோன் பொறிவழியே—வேந்தே
ஒறுத்தாரை பென்செயலா மூரெல்லா மொன்று
வெறுத்தாலும் போமோ விதி.
8. வெட்டெனவை மெத்தெனவை வெல்லாவாம் வேழத்தில்
பட்டுருவுங் கோல்பஞ்சிற் பாயாது—நெட்டிருப்புப்
பாரைக்கு நெக்குவிடாப் பாறை பசுமரத்தின்
வேருக்கு நெக்கு விடும்.
9. கல்லானே யானாலும் கைப்பொருளொன் றுண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வாரில்லாநீ
யில்லாநாம் வேண்டாள்மற் றின்றெடுத்த தாய்வேண்டாள்
செல்லா தவன்வாயிற் சொல்.
10. தேவர் குறஞர் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தம்மு முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

(ஒளவையார்)

நன்னெறி.

1. என்று முகம னியம்பா தவர்கண்ணும்
சென்று பொருள்கொடுப்பர் தீதற்றோர்—துன்றுசுவை
பூகிற் பொலிகுழலாய் ! பூங்கை புகழுவோ
நாவிற் குதவு நயந்து.

2. மாசற்ற நெஞ்சடையார் வன்சொலினி தேனையவர்
பேசற்ற வின்சொற் பிறிதென்க—ஈசற்கு
நல்லோ நெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு
வில்லோன் மலரோ விருப்பு.
3. நீக்க மறுமிருவர் நீங்கப் புணர்ந்தாலும்
நோக்கி னவர்பெருமை ரொய்தாகும்—பூக்குழலாய்
நெல்வி னுமிசிறிது நீங்கப் பழமைபோற்
புல்லினுந் திண்மைநிலை போம்.
4. கடலே யனையய்யாங் கல்விபா லென்னு
மடலே றனையசெருக் காழ்த்தி—விடலே
முனிக்கரசு கையான் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலு முண்ணப் படும்.
5. தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறாஉம்
வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர்—திங்கள்
கறையிருளே நீக்கக் கருதா துலகின்
நிறையிருளே நீக்குமே னின்றி.
6. பொய்ப்புலன்க ளைந்துநோய் புல்லியர்பா லன்றியே
மெய்ப்புலவர் தம்பால் விளையாவாந்—தூர்பிற
சுழற்றுங்கொல் கற்றாணைச் சூற வளிபோய்ச்
சுழற்றுஞ் சிறுபுண் றுருப்பு.
7. எந்தைநல் கூர்ந்தா னிரப்பார்க்கிந் தென்றவன்
மைந்தர்தம் மீகை மறுப்பரோ—பைந்தொடஇ
நின்று பயனுதவி நில்லா வரம்பை யின்கீழ்க்
கன்று முதவுந் கணி.

8. உடலின் சிறுமைகண் டொண்புலவர் கல்வித்
கடலின் பெருமை கடவார்—மடவரால்
கண்ணளவாய் நின்றதோ காணுங் கதிரொளிதான்
விண்ணளவா யிற்றோ விளம்பு.

9. கொள்ளுங் கொடுக்கூற்றங் கொல்வான் குறுகுதன்மு
னுள்ளங் கனிந்தறஞ்செய் துப்தவே—வெள்ளம்
வருவதற்கு முன்ன ரணைநாலி வையார்
பெருகுதற்கு னென்செய்வார் பேசு.

10. பொன்னணியும் வேந்தர் புனையப் பெருங்கல்வி
மன்னு மறிஞ்சுரைத்தா மற்றெவ்வார்—நின் னு மணிப்
பூணும் பிறவுறுப்புப் பொன்னே யதுபுனையக்
காணுங்கண் ணெக்குமோ காண்.

(சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்).

நீதிநெறி விளக்கம்.

1. நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வ
நீரிற் சருட்டு நெடுத்திரை—ணீரி
லெழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்கா ளென்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று.
2. அறம்பொரு ளின்பமும் வீழும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லைச்
சிறுயிரிக் குற்ற துணை.

3. எத்துணைய வாயினும் கல்வி யிடபறிந்
துய்த்துணர் வில்லெனி னில்லாகு—முய்த்துணர்ந்துஞ்
சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னு மஃதுண்டேற்
பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து.
4. கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான் —மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோன் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யு முடர்பு.
- 5 வறந்தித்தாங் கற்றன வோப்பாது மற்றும்
பரிந்துசில கற்பான் றொடங்கல்—கருந்தனங்
கைத்தலத்த வுய்த்துச் சொரிந்திட் டரிப்பரித்தாங்
கெய்த்துப் பொருள்செய் திடல்.
6. முற்று முணர்ந்தவ ரில்லை முழுவதாஉங்
கற்றன மென்று களியற்க—சிறுநிலியாற்
கல்லுந் தகருந் தகரா கனங்குழாய்
கொல்லுலைக் கூடத்தி னால்.
7. ஆக்கம் பெரியார் சிறியா றிடைப்பட்ட
மீச்செலவு காணி னனிதாழ்ப—தூக்கின்
மெலியது மேன்மே லெழச்செல்லச் செல்ல
வலியதன்றே தாமுந் துலைக்கு
8. வாங்குங் கவளத் தொருசிறிது வாய்தப்பில்
தூங்குங் களிளே தயருறா—வாங்கதுகொண்
டேரு மெறும்பிங் கொருகோடி யுய்யுமா
லாருங் கிளைபோ டயின்று.

9. மெய்வருத்தம் பாரார் பசினோக்கார் கண்டுஞ்சா
ரெவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
யருமையும் பாரா ரவமதிப்புந் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாழி னார்.
10. கற்றாங் கறித்தடங்கித் தீதொரீஇ நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனத்திருத்திப்—பற்றுவதே
பற்றுவதே பற்றிப் பணிபற்றின் ரொன்றுணர்ந்து
நிற்பாரே நீணெறிச்சென் றார்,

(குமரகுருபரர்)

பழமொழி விளக்கம்.

தன்மமதைச் செயல்வேண்டுந் தண்டலே
ணெறியாரே தயவு செய்வார்
வன்மவினை செயல்வேண்டாம் பொய்வேண்டாம்
பிறையொன்றும் வருத்தல் வேண்டாம்
கன்மநெறி வரல்வேண்டாம் வேண்டுகாது
பலர்க்குமுப கார மாகும்
நன்மைசெய்தார் நலம்பெறுவர் தீமைசெய்தார்
தீமைபெற்று நலிவர் தாமே.

(1)

நன்றிதரும் பிள்ளையொன்று பெற்றாலுங்
குலமுழுது நன்மை யுண்டாம்
அன்றியறி வில்லாத பிள்ளையொரு
துறுபெற்று மாவ துண்டோ
மன்றினடம் புரிவாரே ! தண்டலையாரே !
சொன்னேன் வருடந் தோறும்
பன்றிபல வீன்றுமென்ன குஞ்சரமொன்
றீன்றதனாற் பயனுண்டாமே,

(2)

சங்கையறப் படித்தாலுங் கேட்டாலும்
 பிறர்க்குறுதி தனைச்சொன் னாலும்
 அங்கணுல கிற்சிறியோர் தாமடங்கி
 நடந்துகதி யடைய மாட்டார்
 திங்களணி சடையாரே ! தண்டலையா
 ரே ! சொன்னேன் சிறிது காலம்
 கங்கையிலே படர்ந்தாலும் பேய்ச்சுரைக்காய்
 நல்லசுரைக் கரயா காழீத.

(3)

மானொன்று வடிவெடுத்து மாரீசன்
 போய்மடிந்தான் மானே யென்று
 தேனொன்று மொழிபேசிச் சீதைதனைச்
 சிறையிருக்கத் திருடிச் சென்றோன்
 வானொன்று மாசிமுந்தான் தண்டலையார்
 திருவுளத்தின் மகிமை காணீர்
 தானொன்று நினைக்கையிலே தெய்வமொன்று
 நினைப்பதுவுஞ் சகசந் தானே !

(4)

நேற்றுள்ளா ரின்றிருக்கை நிச்சயமாமோ
 வாதலினு னினைந்த போதே
 ஊற்றுள்ள பொருளுதவி யறந்தேடி
 வைப்பதறி வுடைமை யன்றோ
 கூற்றுள்ள மலையவருந் தண்டலையா
 ரே ! சொன்னேன் குடபால் வீசும்
 காற்றுள்ள போதெவருந் தூற்றிக்கொள்
 வதுநல்ல கருமந் தானே.

(5)

(படிக்காசுப்புலவர்)

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

தக்கனார் வேள்வித் தவத்தைமேற் கொண்டிருந்துந்
தொக்கவற மாயிற்றோ சோமேசா—மிக்க
அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொன் னான்கு
மிழக்கா வியன்ற தறம். (1)

பன்னு மசதிநன்றி பாராட்டிக் கோவைநூல்
சொன்னாளே யெளவைமுன்பு சோமேசா—மன்னாந்
தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார். (2)

தீயனவே சொல்லுஞ் சிசபாலன் முன்புகண்ணன்
தூயதலாச் சொல்லுரையான் சோமேசா—வாயின்
ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல. (3)

ஒட்டலன்செய் தீமைக் கொறுதநம ரென்றுரைத்தார்
கட்டியசீர் மெய்ப்பொருளார் சோமேசா—முட்ட
ஒறுத்தார்க் கொருநாளே யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றந் துணையும் புகழ். (4)

கூனியிரா மன்பிரிந்து போமாறு கூறினளே
தூநறம்பூங் கொன்றையணி சோமேசா—தானே
பகச் சொல்லிக் கேனிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாட நேற்று தவர். (5)

போசன் கவிஞருக்கே போதப் பரிந்தளித்தும்
நூசிலாக் கீர்த்திகொண்டான் சோமேசா—வாசையுட
நத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
நூதிய மில்லை யுயிர்க்கு. (6)

வேந்தமகற் றேர்க்கால் விடலஞ்சி மந்திரிதான்
சோர்ந்துதன தாவிவிட்டான் சோமேசா—வாய்ந்துணர்ந்தோர்
தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை. (7)

ஊனுக்க னென்னு முரைகண் டுவந்தனரே
தூநற்சீர்க் கண்ணப்பர் சோமேசா—வானதனற்
கற்றில னுயினுங் கேட்க வண்தொருவற்
கொந்ததி றாற்றார் துணை. (8)

சேவ்வேளைப் பாலனென வெள்ளித் திறலழிந்தான்
துவ்வாத வெஞ்சூரன் சோமேசா—வவ்வா
றுருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தோர்க்
கச்சாணி யன்னு ருடைத்து. (9)

நல்ல திலகவதி யார்மொழியை நம்பிவெந்நோய்
சொல்லரசர் தீர்த்துய்ந்தார் சோமேசா—புல்லிய
நோய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல். (10)

(மாதவச்சிவஞான யோகிகள்.)

தமயந்தியின் சுயம்வரம்.

நாடு.

காமர் கயல்புளக் காவி முகைநெகிழத்
தாமரையின் செந்தேன் றிளையவிழப்—பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலுந் தகைமைத்தே சாகாஞ்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டு நாடு. (1)

அரசன்.

ஓடாத தானை நனைவென்றுள்ளனொருவன்
பீடாருஞ் செல்வப் பெடைவண்டோ—நீடா
முருகுடைய மாதர் முகநனைக்குந் தண்டா
ரருகுடையான் வெண்குடையா னுக்கு. (2)

செங்கோல்.

சீத மதிக்குடைக்கீழ்ச் சொர்பை யறங்கிடப்ப
தாதவிழ்ப்புந் தாரமான சனிக்காதத்தான்—பாத
ரருகட்டும பைங்கிளியு மாடற் பருந்து
மொருகூட்டில் வாழ வுலகு (3)

நளன் சோலைப் புகுதல்.

நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயா நீடியதன்
தாணிறத்தாற் பொய்கைத் தலஞ்சிவப்ப—மாணிறத்தான்
முன்னப்புட் டோன்று முளரித தலைவாகும்
அன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாகுது. (4)

அன்னத்தைப் பிடித்தல்.

அன்னத் தனைப்பிடித்தங் காயிழைபார் கொண்டுபோய்
மன்னன் திருமுன்னா வைத்தலுமே—யன்ன
மலங்கிற்றே தன்னுடைய வான்கிளையைத் தேடி க்
கலங்கிற்றே மன்னவனைக் கண்டு. (5)

அன்னம் தமயந்தியைப் பற்றிக் கூறுதல்.

திசைமுகந்த வெண்சுவிசைத் தேர்வேந்தே யுன்ற
னிசைமுகந்த தோருந் கிசைவாள்—வசையி
றமையந்தி யென்றோதுந் தையலாண் மென்றோ
ளமையந்தி யென்றோ ரணங்கு. (6)

தமயந்தியின் குணம்.

நாற்குணமு நாற்படையா வைப்புளனு நல்லமைச்சா
வார்க்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணு வதன மதிக்குடை க்கி
ழாளுமே பெண்மை யரசு. (7)

நளன் தமயந்திக்கு முனக்கும் என்ன அடைவேன்றதற்கு
அன்னங் கூறுதல்.

பூமணீவாய் வாழ்கின்ற புட்குலங்கள் யாமவடன்
மாமணீவாய் வாழு மயிர்குலங்கள்—தாமன்
படைகற்பான் வந்தடைந்தான் பைந்தொடியாள் பாத
நடைகற்பான் வந்தடைந்தே நாம். (8)

அன்னம் நளனுக் குறுதி கூறுதல்
லீமன் நிருமடந்தை மென்மலரை யுன்னுடைய
வாம நெடும்புயத்தே வைகுனிப்பேன்—சேம
நெடுங்குடையா பென்றுரைத்து நீங்கியதே யன்ன
மொடுங்குடையா டன்பா லுயர்ந்து. (9)

அன்னம் தமயந்தியினிடம் நளனைப் பற்றிக் கூறுதல்.
சேம்மனத்தான் றண்ணளியான் செங்கோலான் மங்கையர்க
டம்மனத்தை வாங்குந் தடந்தோளான்—மெய்ம்மை
நளனென்பான் மேனிலத்து நானிலத்து மிக்கா
லுள னென்பான் வேந்த னுனக்கு. (10)

அன்னம் தமயந்தியின் வாக்கைப்பெற்று மீளுதல்.
வாணி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய
வாணி யுவந்தளித்தா யாதியாற்—காவினிடைத்
தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி யென்றுரைத்தாள்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து. (11)

தமயந்தியின் மயக்கத்தைச் சேடியர் தாய்க்குக் கூறுதல்.
கொற்றவன்றன் றேவிக்குக் கோமகடன் ரோழியர்க
ளுற்ற தறியா வுளநடுக்கிப்—பொற்றொடிக்கு
வேறுபா டுண்டென்றார் வேந்தனுக்கு மற்றதனைக்
கூறினான் பெற்ற தொடி. (12)

தமயந்தியின் சுயம்வர நாள்.
மங்கை சுயம்வரநா ளேழென்று வார்முரசு
மெங்கு மறைகென் றியம்பினுன் டபைங்கழகின்
கூந்தன்மேற் கங்கைக் கொழுந்தோடு நன்னாடன்
வேந்தர்மேற் றாதோட விட்டு. (13)

சுயம்வரத்துக்கு வந்த வரசர்கள்.

மாழுத்த வெண்குடையான் மால்களிற்றான் வண்டிரைக்குந்
தாமத் தரிச்சந்திரன் சவர்க்கி—நாமத்தாற்
பாவேயந்த செந்தமிழா மென்னப் பார்த்தே
கோவேந்தர் செல்வக் குழாம். (14)

நளன் புறப்பாடு

சுடைச்செந்நெல் பொன்னிளைக்குந் தன்னி பின்னாக்
கடற்றாணை முன்னாகக் கண்டா—ண்டற்கமைந்த
வில்லியரும் பொற்றாம வீமன் நிருமகளா
நல்லுயிரும் வாழு நகர். (15)

நாரதரால் வானவரும் எழுதல்.

மால்வரையை வச்சிரத்தா லீரந்தானும் வானவரும்
கோல்வளைதன் மாலை குறித்தெழுந்தார்—சால்புடைய
விண்ணாநீ லீங்கி விதர்ப்பன் திருநகர்க்கு
மண்ணாநீ நோக்கி மகிழ்ந்து. (16)

வானவர் நளனைத் தூதுனுப்பல்.

சேங்கண் மதயானைத் தேர்வேந்தே தேமாலை
யெங்களிலே சூட்ட வியல்வீமன்—மங்கைபாற்
தூதாக வென்றானத் தோகையைத்தன் னாகத்தாற்
கோதாக வென்றானக் கோ. (17)

பிறர்காண வரம்பெற்று நளன் தமயந்திக்குக் கூறல்.

என்னுரையை யாதென் நிகழா திமைபவரவாழ்
பொன்னுலகங் காக்கும் புரவலனை—மென்மாலை
சூட்டுவா பென்றான் றெடையிற்பேன் றும்பிக்கே
யூட்டுவா நெல்லா முரைத்து. (18)

தமயந்தி விடை கூறல்.

இயமரின் றார்ப்ப வினவளைநின் நேங்க
வயமருதோண் மன்ன வகுத்த—சுயம்வரந்தா
னின் பொருட்டா லென்று நினைகென்று ணீன்குடையான்
றன்பொருட்டா னைவா டளர்ந்து. (19)

சயம்வர மண்டபத்தை நளனு மடைதல்.
மன்றலந்தார் மன்னர் நடுவனைய வந்திருந்தான்
கன்று குதட்டிய கார்நீல—முன்றிற்
குறிவிழிக்கு நேர்நாடன் கோதைபெருங் கண்ணின்
சிறுவிழிக்கு நோற்றிருந்த சேய். (20)

சேடியர் தமயந்திக்கு மன்னர்களைக் காட்டல்
மன்னர் குழமும் பெயரும் வளநாடு
மின்ன பரிசென் நியலணங்கு—முன்னின்று
தார்வேந்தன் பெற்ற தனிமொடிக்குக் காட்டினு
டேர்வேந்தர் தமைத் தெரிந்து. (21)

தமயந்தியின் கலக்கம்
காவலரைத் தன்சேடி காட்டக்கண் டிரிநுவர்
தேவர் நளனுருவாச் சென்றிருந்தார்—பூவரைந்த
மாசிலாப் பூங்குழலான் மற்றவரைக் காணின்
அசலா நெறா னுளம். (22)

தமயந்தி தேய்வங்கோடல்.
மின்னுந்தார் வீமன்றன் மெய்பமரபிற் செம்மைசேர்
கன்னியா னுகிற் கடிமாலே—பன்னந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்ட வருளென்றான் சூழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே வைத்து. (23)

தமயந்தி நளனைத் தேர்தல்.
கண்ணிமைத்த லானடிகள் காசினிபிற் றேய்தலான்
வண்ண மலர்மலை வாடுதலா—னெண்ணி
நறுந்தா மரைவிருட்டி நன்னுதலே யன்னா
ளறிந்தா னைன்றனை யாகு (24)

தமயந்தி நளனுக்கு மலை சூட்டல்.
விண்ணரச ரெல்லாரும் வெங்கி மனஞ்சுளிக்கக்
கண்ணகன் ஞாலங் களிகூர—மண்ணரசர்
வன்மலை தமமனத்தே சூட வயவேந்தைப்
பொன்மலை சூட்டினான் பொன். (25)

கஜேந்திர மோட்சம்.

செகதலத் தரசனாகச் செறிபரிச் சித்து ராசன்
சுகர்பதம் போற்றி சென்று அம்பி ரயப் பொருது நின்ற
மரபல முசலை சந்திரை கைதந்துவா ரணத்தை யன்று
கதபதி யூர்கி காதத காரணந் கொல்லு மென்றான். (1)

மாயவ னருளி னுலே வகுந்திநிம் உலகிற் கிபாதி
வியாதமா முனிமுன் நாளில் விளம்பிப் பகைபைப் பாண்டு
சேயெனும் தரும னுக்குச் செப்புநா நுகர்சொற் றோட்டு
நேயமா யா நுன் றொல் லீவன் பெரிபுட னிந்நு நேன்மோ.

அல்லு ரார் நாளி லெயர் அறிந்தி ர அங்கத் திக்குக்
தொன் றா பி லுப் பி யா ரொட ன்ந நாள் இங்நாளாகி
எல்லே பம் வனசைந லிட்நி வ ன்னிலாக் கரிணி யோதி
மெல்வநல் லுனவு த்தடி மேல் க்ததால தெடிய தூரம். (2)

பங்நயப் பொயகை தண்ணைப் பார்த்துடன் பரிவாய்க் கோடி
அங்கயக் கரிணி யோடவ் வாரீசி னிழிந்து தங்கள்
அங்கமுங் குளிர்க் கோபந்தாங் கநத்தியே தாகந் தீர்ந்து
பொங்கமாய்த் துமரி ராசன் புதுமலர் மொய்யுங் காலை. (3)

முன்பொரு சரபத் தால்க் தருவறு முதலை யாகித்
தன்பெருங் பலத்தி னுலே சலத்திடை யிருந்து தந்திப்
பின்வருங் காலை நாடிப் பிடிசுதிட உதைக்க நொந்து
வன்பெருங் கரவு பீ ன்நிம் வந்துபின் தானைக் கிட்டி. (4)

பற்றியே யிழுக்கு மந்தப் பாரிய முகலை யின்வல்
நெற்றியைப் பிளப்ப னென்று நீண்டதன் துதிக்கை யாலே
மொத்திடக் காவு நீரில் மூழ்கியே மேல்வக் தெய்தி
வெற்றிதோல் வியுழி லாமல் வெகுண்டுபோர் செய்யுங் காலை.(5)

கூடியே வந்துவின்ற கரிணிகள் கோடி தாழும்
வாடியே வெருவிச் சால மயங்கியே கரையி லேறி
நாடியே நோக்கி யின்று நாதனுக் கிந்தப் பாடி
தேடியே வந்தால் நம்மால் செய்வதென் ? என்று கூறி. (7)

ஆனனைப் பிரிந்து செல்ல அத்தியின் குழாங்கள் தங்கள்
தானெழா தாக நின்று மயங்கியே மலறு மந்த
வேளோடில் பற்றி நின்ற சாவினை விட்டு விட்டன
மீளவ னென்று சுத்தி நின்று நின்று வரு. (8)

கரையின் பாரி காக்கி கந்தி காவலர் கந்தி காவலர்
வரையுடன் வரையே திர்த்து மற்றொரு வரையோல் வரையில்
நுரைபெற வென்றாக் கொன்று நோக்கியே தாக்கி அங்கம்
உரைபடத் தசைகள் சிந்த உதிராமும் பெருக வன்றி. (9)

தத்தி யும்நெடு நான் க ராவுடன் தாக்கி யேசமர் செர்நனம்
நொந்து வாடியே நாலு திங்கையுந் நோக்கியே மன மக்கமாய்
முந்து தானுறை வெற்றி டத்தையுந் முறைமை செய்திடு மு
(ஹைமையும்
எந்த நாளிலே காணு வேனினி யென்று பின்னு மியம்புமால்.

தூறு பத்தவாருடங்கள் போர்செய்து நொந்து வாடியகுஞ்சரம்
பூரு வத்தா னானம் வந்துபொ ருத்தியே வினை போக்கிட
வேறு திங்கில யென்ற நித்தது வேண்டி யேசரு வேசனைக்
கூறி யேநெறி யைக்கொண் டேகரு ணத்தி னுலேது தித்திடும்.

உருவ மாகியும் அருவ மாகியும் ஒருமை யாகியும் இருமைபாய்
மருவு மாகியும் மருந மாகியும் மாத வத்தவர் மதுரமாய்ப்
பெரிது மாகியும் சிறிதுமாகியும் பேத மாகிப் பேதமாய்க்
குருவு மாயுப் தேச மாகிப் கோவே நீததி யென்றிடும். (12)

உண்டென்பர் அடிபார் பங்கில் உத்தம ரிடத்தி லேயும்
உண்டென்ப ரொருமை பான மோங்கிய ருளத்தி லேயும்
உண்டென்பர் சாது பங்கம் உறுதிமெய் யுரையி டத் தம்
உண்டென்பர் அந்தத்தெய்வ முள்ளதோ இலையோ வென்னும்.

அந்தரத் தன்னை யானை யண்ணந்து பார்த்துச் சொல்லும்
என்றனைக் காக்கத் திக்கா ரில்லையோ யின்கே யாரும்
எந்தநே ரத்தி லிசன் வந்தெனைக் காப்பா னென்று
சிந்தனை பண்ணுந் எட்டுத் திசையினைத் திரும்பிப் பார்க்கும்.

இந்திரன் முனிவர் தேவர் இருடி என்திக்கு னோரும்
சந்திரன் பரிதி முக்கண் பங்கா னயன்மற் றோரும்
அந்தர விதி நின்று யானையின் முறைபைக் கேட்டு
எந்தடை விதுக்குச் திக்கா என்றுதான் துயரின் நின்றார். (15)

இப்படிச் சுகருஞ் சொல்ல இறைஞ்சிமன் னவன்ந னைத்து
பைப்படி கண்டன் னெதன் வாசவன் மற்று னோரும்
எப்படிப் பார்க்க னுற்றார் இடாசொலைத் திபத்தைக் காக்கச்
செப்பயல் லாமல் நின்ற செப்திபை யுரைந் தென்றான் (16)

துங்கமா முனிவர் கேட்டுச் சுகருடி யரசை நோக்கிச்
சங்கையி லாம லெதி தற் றான் தனே பைநாடி
எங்களை நினைத்த திலலை பென்றான் சிவன்மற் றோரும்
அங்கனை பார்த்தி ருந்தார் என்றுசின் அறைய னுற்றார். (17)

இடிநிமிர கரவால் காக்க மோய்த்து 'எக்கமப் உயிர்செந் மாறிய்
படிவமுழுநுகி வாலசைவற்றப் பரிவுட னாற்றப் பை சொலியால்
“இடியனல் அப் பாய்க் கால்வெளிபுலாய் எண்ணுமுடி முடித்தி
(நின் முதலாய்

அடிகளா மாதிலுலமே” யெனுபம் முறைஅரி செனி நழை
(பொழிதே. (18)

பக்கபத் திருவைப் பாரான் பணிமுடி நிழலித் தேடான்
சங்குசக் காமு மீம்தான் தன்னெதிர் தொழுது நிற்கும்
இங்கிதக் கருடன்மீதி லேறிடான் இபத்தைக் காக்கச்
கங்கையைப் பெற்ற பாத சாரிபாய்க் கடுகி வந்தான். (19)

துர்ச்சனர் கூடி நின்று தொடர்ந்தடி யாரைப் பற்றிப்
பச்சைமே னியறா முங்கள் பரமனெங் கேகாட் டென்று
மச்சரம் வைத்து மெத்த வாதைசெய் தாரோ? வென்றங்கு
அச்சுத னடைந்த போதில் அனைவரு மாளோ சித்தார். (20)

ரப் பிரியா லட்சுமி நாயகி யுடுத்த சேலை
பாதிமுன் தானே யந்தப் பரமனாப் பற்றி யேகும்
போதுதான் நாமு மிந்தப் புதுமையை யறிது மென்று
மாதவன் பின் தொடர்ந்து மயிலெனச் செல்ல லுற்றான். (21)

முடியவிழ் கேசஞ் சோர முகங்குறு மேர்வை கொள்ள
அடியினை குழைய மெய்யி லண்மணி யார மாடக்
கொடியிடை துவள நீலக் கொண்டலின் மின்னல் போல
நெடியவன் பின்னே நுங்கி நேரிழை நடக்க லுற்றான். (22)

செங்கண்மாலுந ட ந்கு லேகமாய்ச் செல்லவேசெழுந்தாரமாம்
பங்கயப் புனல் மேவு தம்பியின் பயமகன்றிட வாணநற
செங்க திர்த்திள் கோடி பொலவே சேகமெங் டவந் திகிரியை
மங்கையாக வேணி போழுந்த வந்திரிந்நான் கரையின் வாய்.

மண்ட லம்மிரு பிளவ தாகவு மாதிரங்குநாப் வெடிபட
விண்ட லங்காபி ளந்த தாகவு மேரு வுமயிச வுருகவே
குண்ட லஞ்சிர சுந்தா நாகிடக் குமபிபைப்பொந் தகவிரு
துண்ட மாமவே செய்து பீண்டி கையிலாழியு தின்றமீத. (24)

நீரிடை நெடிது நாளாய் நிலையற்று நின்ற யானை
பாரிய கரவு மானக் கண்டுதன் பயம கன்று
காரிய முடிக்க விங்குக் காரண மாக வந்த
சீரிய திருமால் தன்னை கோக்கியே சிரசை யாட்டும். (25)

ஆடிய சிரசின் மீதில் அரிமலர்க் கையை வைத்து
வாடினை துயர பெய்தி மனமொரு மித்து நம்மை
நாடினை யினியோர் நானும் நாசமே வாரா தென்றும்
நீடிய வுடலைக் கையால் தடவினன் நெடிய மாலும். (26)

காவெனு முருவ மாறிக் கத்தர்வ வடிவ மாசிப்
பாமனை வணக்கி யேத்தி யலர்மகள் பாதஞ் சேர்ந்து
திரமெனுந கீதம் பாடித் தேவர்கள் வாழு கின்ற
புரநிலை யாகப் பெற்றுப் போயினன் ஊக வென்பான். (27)
(கிருவடிதாசர்)

மூன்றாவது பாரம்.

கடவுள் வணக்கம்.

நாடிய பொருள் கைகடும் ஞானமும் புதுமுழுண்டாம்
வீடியல் வழியாதாக்கும் வேரியங் கமலைநோகும்
நீடிய வாக் கார்ச்சேனை நீறுபட் டழியவாறை
சூடிய சிலையிராமன் றோள்வலி கூறுவோர்க்கே. (1)
—கம்பர்.

திருவந்தொல் லைப்புவனத் தொடுதேவர் போற்றி
பெருவந்தனை செய்தறிதற் கரும்பெற்றி யெய்தி
அருவந்தனை யுமுருவத் தையுமன்றி நின்றான்
ஒருவன்றின துபதந்தன் னையுந் துள் வைப்பாம். (2)
—கத்தபுராணம்.

கலாவல்லி.

வெண்டா மறைக்கன்றி நிற்பதற் தாங்க வென்வெள்ளே யுள்ளத்
தண்டா மறைக்குத் ததாநுமொ லோசக மேழுமணித்
துண்டாநுமங்க வொழித்ததாந்ரித் தாகவுண்டாக்கும்வண்ணங்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே ! சகல கலாவல்லியே ! (3)
—குமரகுருபர சுவாமிகள்.

தமிழ்.

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலை
உண்ட பாலனை அழைத்ததும் எலும்புபெண் ணுருவாக்
கண்ட தும்பறைக் கதவினைத் திறந்ததும் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச் சொலோ ? மறுபுலச் சொற்களோ ? சாற்றீர். (1)
—பாஞ்சோதி முனிவர்.

இனமகலு மருகர்மட மிசையிலிடு கனன்மதுரை
 யிறைவனுடல் புக மொழிவரே
 கனகமுக படகவள காடதட விகடமத
 கரியின்மத மற நினைவரே
 வனமருவு மருமுதலை யொருமதலை தரவினிய
 மதுரகவி மொழி முதல்வரே
 யனகாபி நயரதுல ரெம தருணைகிரி
 யடிகடம தடி யவர்க்ளே,

(2)

—எல்லப்ப நாவலர்.

அடிகளாவார்.

பாதியா யமுகிய கால்கைய ரேனும்
 படுதொழிலு மிழிகுலமும் படைத்தாரேனும்
 ஆதியாய் ! அவரணையா யென்பாராகில்
 அவரன்றோ யாம்வணங்கு மடிகளாவர்
 சாதியான் மதத்தான் மிக்கோ ரேனும்
 சதர்மறையால் வேள்வியால் தக்கோ ரேனும்
 போதில் நான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான்
 பொன்னரங்கம் போற்றுதார் புலையர்தாமே.

(1)

(பிள்ளைப் பெருமானையங்கார்)

சங்கரிதி பதுமந்தி இரண்டுந் தந்து
 தரணியொடு வாணாத் தருவ ரேனும்
 மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்
 யாதேவர்க் கேகார்தர் அல்லார் ஆகில்
 அங்கமெலாம் குறைந்தமுகு தொழுநோ யராய்
 ஆவுரித்துத் தின்றழுவும் புலைய ரேனும்
 கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பர் ஆகில்
 அவர்கண்டிர் நாம்வணங்குங் கடவு ளாரே.

(2)

—திருநாவுக்கரசர்.

நீதி.

திருக்குறள்.

கற்றதனால் ஆபயன் என்கொல்? வால் அறிவன்
நற்றான் தொழார் அர் எனின். (1)

செயற்கரிய செவ்வார் பெரியர், சிறியர்
செயற்கரிய செப்கலா தார். (2)

புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும். (3)

மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்றோற்றான் கொல்? எனுஞ் சொல். (4)

இனிய உளவாக இன்னாக கூறல்
கனிஇருப்பக் காய்கவர்த் தற்று (5)

காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. (6)

சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (7)

யாகாவார ஆயினும் நாகாக்க; காவாக்தால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு. (8)

அடக்கம் அமாருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆர்இருள் உய்த்து விடும். (9)

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும். (10)

தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை. (11)

—திருவள்ளுவர்.

நாலடியார்.

தோற்றஞ்சான் ஞாயிறு நாழிபா வைகலும்
கூற்ற மளந்துநாந் நாளுந்நா— நாற்ற
அறஞ்செய் தருளுடையீ ராசுமின் யாரும்
பிறந்தும் பிறவாதா ரில்.

(1)

—செல்வம்.

மற்றறிவா நல்வினை யாமினைய மென்னுது
கைத்துண்டாம் போழ்கே கரவா ஏறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி யிருந்த கனிபொழிபத் தீவரியா
னற்கா யுகிர்தலு முன்றி.

(2)

—இளமை.

இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ ளென்னுது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
யொருவுமின் தீயவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரற்றி.

(3)

—அறம்.

கழிந்தா ரிடுதலை கண்டாரெஞ் சட்கக்
குழிந்தாழ்த்த கண்ணவாய்க் தோன்றி—பொழிந்தாரைப்
போற்றி நெறினமி வுற்றிதன் பன்பென்று
சாற்றுங்கொல் சாலச் சிரித்து.

(4)

—தூய்மை.

கூர்த்துநாய் கௌகித் கொளக்க ன்நிந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌகினு ரீங்கல்லை—ரீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் சீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.

(5)

—வெகுளி.

பழமொழி.

நெறியா லுணராத நீர்மையு மின்றிச்
சிறியார், எளியரா லென்று—பெரியாரைத்
தங்கள்நேர் வைத்துத் தகவல்ல கூறுதல்
திங்களை நாய்குரைத் தற்று.

1

—கீழ்மக்கள் செய்கை.

தந்திமை யில்லாதார் நடவார் தீமையையும்
எந்திமை யென்றே உணர்பதாம்—அந்தண்
பொருதிரை வந்துலாம் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப !
ஒருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

2

—நட்பு.

வெள்ளம் வருங்காலை சுரம்பட் டஃதேபோல்
கள்ள முடையாரைக் கண்டே அறியலாம்
ஒள்ளமர் கண்ணைப் ! ஒளிப்பினும் உள்ளம்
படர்ந்ததே கூறும் முகம்.

3

வருவாய் சிறிதெனினும் வைகலு மீண்டின்
பெருவாய்த்தாய் நிற்கும் பெரிதும்—ஒருவா
றெளியீண்டி நின்றால் உலகம் விளக்கும்
துளியீண்டில் வெள்ளந் தரும்.

4

நான்மணிக் கடினை.

கள்ளி வயிற்றி னகில்பிறக்கு மான்வயிற்றின்
ஒள்ளரி தாரம் பிறக்கும் பெருங்கடலுள்
பல்னிலைய முத்தம் பிறக்கு மறிவார்யார்
நல்லாள் பிறக்குங் குடி.

1

இன்னுமை வேண்டி னிரவெழுத விர்திலத்து
மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுத தன்னொடு
செல்வது வேண்டி னறஞ்செய்க வெல்வது
வேண்டின் வெகுளி விடல்,

2

மனைக்குப்பாழ் வாணுத லின்மைதான் செல்லும்
திசைக்குப்பாழ் நட்டோரை யின்மை யிருந்த
அவைக்குப்பாழ் மூத்தோரை யின்மை தனக்குப்பாழ்
கற்றறி வில்லா வுடம்பு.

3

மழையின்றி மாநிலத்தார்க் கில்லை மழையும்
தவமிலா ரில்வழி யில்லை தவமும்
அரசு னிலாவழி யில்லை யரசனும்
இல்வாழ்வா ரில்வழி யில்.

4

திரிகடுகம்.

தாளாள னென்பான் கடன்படா வாழ்பவன்
வேளாள னென்பான் விருந்திருக்க—வுண்ணுதான்
|கோளாள னென்பான் மறவா னிப்மூவர்
கோளாக வாழ்த லினிது.

1

✓பொய்வழங்கி வாழும் பொறியறையுங் கைதிரிந்து
தாழ்விடத்து நேர்கருதுந் தட்டையும்—மழிநூல்
ஒட்டி வினைநலம் பார்ப்பானு மிப்மூவர்
நட்கப் படாஅ தவர்.

2

வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல் செருவாய்ப்பச்
செய்தவை நாடாச் சிறப்புடைமை—எய்தப்
பலநாடி நல்லவை கற்ற விப்மூன்றும்
நலமாட்சி நல்லவர் கோள்.

3

உண்பொழுது நீராடி யுண்டலு மென்பெறினும்
பால்பற்றிச் செல்லா விடுதலும்—தோல்வற்றிச்
சாயினும் சான்றாண்மை குன்றாமை யிப்மூன்றும்
தூஉய மென்பார் தொழில்.

4

தன்னச்சிச் சென்றாரை பெள்ளா வொருவனு
மன்னிய செல்வத்து பொச்சாப்பு நீத்தானும்
என்று மழுக்கா நிகந்தானு மிப்மூவர்
நின்ற புகழுடை யார்.

5

ஆசாரக்கோவை.

வைதறை யாமந் துயிலெழுந்து தான்செய்யு
நீல்லறமு மொண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற்
றந்தையுந் தாயுந் தொழுகுமுக வென்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை.

1

பெய்குறளை வெளவு லழுக்கா றிவைநான்கு
மையந்தீர் காட்சியாம் சிந்தியார் சிந்திப்பி
னையம் புகுகித் தருநிரயத் துய்த்திடுந்
தெய்வமுஞ் செற்று விடும்.

2

ஏ லா தி.

கொலைபுரியான் கொல்லான் புலான்மயங்கான் கூர்த்த
அலைபுரியான் வஞ்சியான் யாதும்—நிலைதிரியான்
மண்ணவர்க்கு மன்றி மதுமலிபூங் கோதாய் !
விண்ணவர்க்கு மேலாய் விடும்.

1

மறுவர் தந்துலு பறிந்துணர்வு பற்றி
மறுவரவு மாறான நீக்கி—மறுவரவின்
மாசா ரியனா மறுதலைச்சொல் மாற்றதலே
ஆசா ரியன தமைவு.

2

புலவர் வறுமை.

கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான்
குடிக்கத்தான் கற்பித்தானா ?
இல்லைத்தான் பொண்ணைத்தான் எனக்குத்தான்
கொடுத்துத்தான் இரட்சித்தானா ?
அல்லைத்தான் சொல்லித்தான் ஆரைத்தான்
நோவத்தான் ! ஐயோளங்கும்
பல்லைத்தான் திறக்கத்தான் பதுமத்தான்
புய்யிற்றான் பண்ணினானே.

1

—இராமச்சந்திர கவிராயர்.

எண்ணெக்கு முப்பத் திரண்டுபல் காட்டி இசையுடனே
 பண்ணைச் செட்டமிழ் பாடிவந்தாலுப இப்பாரி லுள்ளோர்
 ஆண்ணாந்ந மீட்பர் அழுழ கெளபர் அதன்பிறகு
 சுண்ணாம்பு பட்ட இலையும் கொட்டார்க்கவி சொன்னவர்க்கே 2
 —தனிப்பாடல்.

நாராய் ! நாராய் ! செங்கால் நாராய் !
 பழம்படு பணையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
 பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய் !
 நீயுநின் மணையையும் தென்றிசைக் குமரியாடி
 வடதிசைக் கேசுவீ ராயின்
 எம்மூர் சத்திமுத்த வாடியுட் டங்கி
 நனைசுவர்க் கூரை கனைசூர்ப் பல்லி
 பாடுபார்த் திருக்குமெம மணையியைக் கண்டே
 எங்கோன் மாறன வழுதி கூடலில்
 ஆடையின் றி வாடையின் மெலிந்து
 கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
 காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
 பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
 ஏழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே.
 —சத்திமுத்தப் புலவர்.

வாமனுவதாரம்.

கால றுனித்துணர் காசிப னென்னும்
 வாலறிவற் கதிதிக் கொரு மகவாய்
 நீல நிறத்து நெடுந்தகை வந்தோர்
 ஆலமர் வித்தி னருக்குற ளானான். 1

முப்புரி நூலினன் முஞ்சியன் விஞ்சை
 கற்பதோர் நாவ னனற்படு கையன்
 அற்புத னற்புத ரேயறி யுந்தன்
 சிற்பத மொப்பதோர் மெய்க்கொடு சென்றான். 2

அன்றவன் வந்த தறிந்துல கெல்லாம்
வென்றவன் முந்தி விபந்தெதிர் கொண்டான்
நின்றனி னந்தனை ரில்லை நிறைந்தோய் !
என்றனி னுய்ந்தவர் யாரினி யென்றான்.

3

ஆண்டகை யவ்வழி கூற வறிந்தோன்
வேண்டினர் வேட்கையின் மேற்பட வீசி
நீண்டகை யாயினி ின்னுழை வந்தோர்
மாண்டவ ரல்லவர் மாண்பில ரென்றான்.

4

சிந்தை யுவந்தெதி ரென்செய வென்றான்
அந்தணன் மூவடி மண்ணரு ஞண்டேல்
வெந்திற லாயிது வேண்டு மெனமுன்
தந்தன னென்றனன் வெள்ளி தடுத்தான்.

5

கண்ட துறத்து கைதவ மைய !
கொண்ட னிறக்குற ளென்பது கொள்ளேல்
அண்டமு முற்று மகண்டமு மேனார்
உண்டவ னுமி துணர்ந்துகொ ளென்றான்.

6

நனைக்கிலை யென்கை நிமிர்ந்திட வந்து
தனக்கிய லாவகை தாழ்வது தாழ்வில்
கனக்கரி யானது கைத்தல மெனனின்
எனக்கிதன் மேனலம் யாதுகொ ளென்றான்.

7

வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோய் !
வள்ளியராக வழங்குவ தல்லால்
எள்ளுவ தென்கில வின்னுயி ரேனும்
கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்.

8

கட்டுரை யிற்றம கைத்துள போழ்தே
இட்டிசை கொண்டற னெய்த முயன்றோர்
உட்டெறு வெப்பகை யாவது லோபம்
விட்டிட லென்று விலக்கினர் தாமே.

9

எடுத்தொரு வருக்கொருவ நீதனின் முன்னே
தடுப்பது நினக்கழகி தோதகையில் வெள்ளி !
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோயுனது சுற்றம்
உடுப்பதுவு முண்பதுவு மின் றிவிடு கின்றாய், 10

முடியவிம் மொழியெலா மொழிந்து மந்திரி
கொடியனென் றுரைத்தசொ லொன்றுங் கொண்டிலன்
அடியொரு மூன்று யளந்து கொள்கென
நெடியவன் குறியகை நீரி னீட்டினான், 11

கயந்தரு நறுப்புனல் கையிற் றீண்டலும்
பயந்தவர் களுநிகழ் குறான் பார்த்தெதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசம்பி னோங்கினான்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய வுதவி யொப்பவே, 12

உலகெலா முள்ளடி யடக்கி யோரடிக்
கலகிலா தவ்வடிக் கண்பன் மெய்யதாம்
இலைகுலாக் துழாய்முடி யேக நாயகன்
சிலைகுலாக் தோளிணாய் ! சிறியன் சாலவே, 13

நீன்றகான் மண்ணெலா நிரப்பி யப்புறம்
சென்றபா விற்நிலை சிறிது பாரொனா !
ஒன்றவா னகமெலா மொடுக்கி யும்பரை
வென்றகான் மீண்டது வெளிபெ ருமையே, 14

உரியதிந் திரங்கிதென் றுலக மீந்துபோய்
விரிதிரைப் பாற்கடற் பள்ளி மேவினான்
கரியவ னுலகெலாக் கடந்த தாளினை
திருமகள் காரந்தொடச் சிவந்து காட்டவே, 15

இனையான்குடிமாற நாயனார்

இனையான்குடிமாற நாயனார்.

அம்பொ னீடிய வம்ப லத்தினி லாடு வாரடி குடுவார்
தம்பிராண்டி மைத்தி றத்துயர் சால்லின்மேன்மை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையி னீடு ருத்திர நற்கு லஞ்செய் தவத்தினுல்
இம்பர் ஞாலம் விளக்கி னிரினை யான்கு டிப்பதி மாறனார். 1

ஏரின் மல்கு வளத்தி னுல்வரு மெல்லை யில்லதோர் செல்வமு
நீரின் மல்கிய வேணி யாரடி யார்கி றத்து நிறைந்ததோர்
சீரின்மல்கிய வன்பின் மேன்மை திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை பெற்றநீடு பயன்கொள்வார். 2

ஆர மென்பு புனைந்த வையர்த மன்ப ரென்பதோர் தன்மையா
னேர வந்தவர் யாவ ராயினு ரீத்த மாகிய பத்திமுன்
கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள் குவித்து நின்ற செவிப்புலத்
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை செய்தபின். 3

கொண்டு வந்து மனைப்பு குத்து குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலி னுத னத்திடை வைத்த ருச்சனை செய்தபின்
உண்டி நாலு விதத்தி லாறு சுவைத்தி றத்தினி லொப்பிலா
அண்டர்நாயகர் தொண்டரிச்சையி லமுதுசெய்யவளித்துளார்.

செல்வ மேகிய நாளி லிச்செயல் செய்வ தன்றிபு மெய்யினுல்
அல்ல னல்குர வான போதினும் வல்ல ரென்றறி விக்கவே
மல்ல னீடிய செல்வ மெல்ல மறைத்து நாடொறு மாறிவந்
தொஜ்லை யில்வறு மைப்பதம்புக வுன்னினார் தில்லை மன்னினார்

இன்னவாறு வளஞ்ச ருங்கவு மெம்பி ரானினை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்ச ருங்குத லின்றி யுள்ளன மாறியுந்
தன்னை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடன்க டக்கன கொண்டுபின்
'முன்னைமாறி' நிருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கையராயினார்.

மற்ற வன்செய லின்ன தன்மைய தாக மாலய னுனவக்
கொற்ற வேனமு மன்ன முந்தெரி யாத கொள்கைய ராயினார்
பெற்ற மூர்வது மின்றி நீடிய பேதை யாளுட னின்றியோர்
மற்ற வத்தவர் வேட மேகொடு ஞால முய்ந்திட நண்ணினார்.

வேறு.

மாரிக் காலத் திரவியில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பசிதலைக் கொள்வது
பாரித் தில்ல மடைத்தபின் பண்புற
வேரித் தாரன் விருந்தெதிர் கொண்டனன் 8

ஈர மேனியை நீக்கி யிடங்கொடுத்த
தார வின்னமு தூட்டுதற் காயையாற்
ஈர மாதரை நோக்கித் தபோதனர்
தீர வேபசித் தார்செய்வ தென்னென. 9

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினும்
இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமின் னடிசி றகவுற
அமைக்கு மாறெங்ங னேயணங் கேயென. 10

மாது கூறுவாண் மற்றொரு றுங் காண்கிலேன்
ஏதி லாரு மினித்தரு வாரில்லை
போதும் வைகிற்றுப் போமிடம் வேறிலை
திது செய்வினை யேற்கென் செயலென்று. 11

செல்ல னீங்கப் பகல்வித் தியசெந்நென்
மல்ல னீர்முனை வாரிக் கொடுவந்தால்
வல்ல வாறமு தாக்கலு மாகுமற்
றல்ல தொன்றறி யேனென் றயர்வுற, 12

மற்ற மாற்ற மனைவியார் கூறமுன்
பெற்ற செல்வ மெனப்பெரி துண்மகிழ்ச்
துற்ற காதலி னுலொருப் பட்டனர்,
சுற்று நீர்வயல செலலத் தொடங்குவார்.

13

எண்ணு மிவவுல கத்தவர் யாவருங்
துண்ணெ னும்படி தோன்றமுன் றோன்றிடல்
வண்ண நீடிய மைக்குழும் பாமென்று
நண்ணல செய்யா நடுவிருள யாமத்து.

14

உள்ள மன்புகொண் டேக்கவோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின்வழிப்
புள்ளு றங்கும் வயல்புகப் போயினர்
வள்ள லாரினை யான்குடி மாறனார்.

, 15

காலி னுற்றட விசசென்று கைகளாற்
சாலி வெண்முனை நீவழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி யிடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ டுத்துச சமந்தொலலை மீண்டனர்.

16

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தலி னின்று வாங்கிச்
சிகதையில் விரும்பி நீரிற் சேற்றினை யலம்பி யூற்றி
வெந்தழ லடுப்பின மூட்ட விறகிலை யென்ன மேலோர்
அந்தமின மனையி னீடு மலக்கினை யறுத்து வீழ்த்தார்.

17

முறித்தவை யடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் னரிசி புாக்கி வாக்கிய வுலையிற் பெய்து
வெறுப்பிலின் னடிசி லாக்கி மேம்படு கற்பின் மிக்கார்
பறிக்கினி யென்செய் கோமென் றிறைஞ்சினார் கணவ னாரை.

வழிவரு மிளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியி னாலே
அழிவுறு மைய னென்னு மன்பினிற் பொலிந்து சென்று
குழிரிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போல்ப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க. (19)

மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிக ளாய்ந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை
வினையினில் வேறு வேறு கறியழு தாக்கிப் பண்டை
நினைவினற் குறையை நேர்ந்து திருவழு தமைத்து நின்று (20)

கணவனார் தம்மை னோக்கிக் கறியழு தான காட்டி
இணையிலா தவரை யீண்ட வழுதுசெய் விப்போ மென்ன
உணர்வின லுணர் வொண்ண வொருவரை யுணர்த்த வேண்டி
அணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயி லகற்ற லுற்றார். (21)

அழுந்திய விடரு ணீங்கி யடியனே னுய்ய வென்பால்
ஈழுந்தருள் பெரியோ யீண்ட வழுதுசெய் தருள்க வென்று
தொழும்பன ருரைத்தபோதிற் சோதியா யெழுந்து தோன்றச்
செழுந்திரு மனைவி யாருந் தொண்டருந் திகைத்து நின்றார்.

மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச்
சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் றுன்ம கிழந்தே
ஏலவார் குழலா டன்னோ டிடபவா கனனுப்த் தோன்றிச்
சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி. (23)

அன்பனே யன்பர் பூசை யளித்தநீ யணங்கி னோடும்
என்பெருந் தலத்தை பெய்தி யிருநிதிக் கிழவன் றானே
முன்பெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி யேவல் கேட்ப
இன்பமார்த்திருக்கவென்றே யருள்செய்தானெவர்க்குமிக்கான்
சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

